

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ζ. HANSEL

ΤΟ ΠΕΙΡΩΜΕΝΟ

Πενήντα χρόνια έκλεισαν χτές από τότε που διαδραματίστηκε η ιστορία αυτή... Όπως κάθε χρόνο, έτσι και χτές, πηγα και γονάτια μετρώσα στο διπλό τάφο, στην επιγραφή του οποίου μόλις φαίνονται ακόμα ή λέξεις αυτές.

«Είς αιωνίαν μνήμην του Ζάν και της Μαρίας Σελινιέ, των λατρευτών παιδιών που τ' άρπαξε από τους απαρηγόρητους γονείς τους μά...»

Η φράση τελειώνει εκεί, σβησμένη από το χρόνο...

Πενήντα χρόνια!.. Ήμιον τότε επτά χρόνια και σήμερα...

Κανένας δεν ζή πειρά στον τόπο που να θυμάται την οικογένειά μου... Κι' αυτό άνομα το χωριό εξαφανίστηκε και τὰ μικρά του, χαριτωμένα σπίτια τ' αντικατέστησαν μεγάλα, βαρειά εργοστάσια... Ο πληθυσμός ανανεώθηκε και μετ' στα νερά της σημερινής διάφρανας που ήταν τότε βάλτος, διαδραματίστηκε η τραγωδία...

Γιατί δεν έπρόκειτο περί τυχαίου δυστυχήματος, όπως είπαν και όποις πίστεψαν... Έγώ ξέρω καλά την αλήθεια!

***

Όταν ήρθα στον κόσμο, η αδελφή μου ή η Μαρία ήταν είκοσιόδιο χρόνια κι' ο αδελφός μου ό Ζάν είκοσι. Αιτός ό τόσο καθυστερημένος έχρημος μου βύθισε σ' άπόγονοι το σπίτι μου. Ο πατέρας μου, ένας σφοδρός πού περνούσε όλο του τον καιρό με τὰ βιβλία του, άποφάσισε να διαθέσει την προίκα της αδελφής μου για να με μεγαλώσει.

Αυτό όμως ή Μαρία δεν μου τό σχώρεσε ποτέ. Άρχισε να με μισή, μολονότι ή μητέρα μου, σαν να ήθελε να δικαιολογηθί γιατι με γέννησε τόσο άγαρά, με παραχώρησε σ' αυτήν, λέγοντάς της: «Είνε δικός σου... Θα γίνεις ή μαμά του...»

Έτσι μ' ανέλαβε ή αδελφή μου και μ' έκανε πολύ δυστυχισμένο. Δεν είχα χαμυλι χαρά, παρά μόνο τις διακοπές, όταν ό Ζάν πού σπούδαζε νομικά στο Λιέ, ξεναγούριζε στο σπίτι. Τότε φεύγοιμε όλοι από την πατρίδα μας και πηγαίνουμε στο κτήμα που είχαν οι γονείς μου κοντά στο βάλτο του Μπέρ...

Ναι! Τότε μόνο έννοιωθα τι θα πη χαρά... Ο Ζάν μ' έβαζε να τρέχω, ό Ζάν με μάθαινε να κολυμπάω, ό Ζάν μου διηγόταν μεγάλες κι' όμορφες ιστορίες... Ο Ζάν μ' άγαπούσε κι' έγώ λάτρευα το Ζάν...

Μά ή Μαρία με μισούσε όλοένα και πιο πολύ... Όσο έγω μέγαιλα, τόσο αυτήν την έπαίρινα τὰ χρόνια... Με κατηγορούσε πως της είχα χυθεί την προίκα και πως ήμιον ή αιτία που δεν παντρευόταν. Δεν άνομα παρά τις κατηγορίες της και τις κατάρες της.

Κάποια χρονιά, τη χρονιά που έκλεισα τὰ επτά μου χρόνια, φύγα με για την έξοχη άπ' το Πάσχα. Ο Ζάν είχε τελειώσει πειρά τις σπουδές του κι' έκανε τώρα το δικηγόρο στην Τουλόν.

Τις ήμέρες των έορτών, ήθελε κι' αυτός στο κτήμα. Ήταν πιο χαρούμενος, πιο εύθυμος από κάθε άλλη φορά. Καί, βλέποντας κανείς τα τρελλά παγινίδια που έκανε μαζί μου, ήθελε πως ό μεγάλος μου αδελφός έννοιασε να μ' άποζημιώσει μονομιάς για τις διασκεδάσεις που είχα στερηθεί όλο τον άλλο χρόνο.

Όταν όμως έφυγε, ή Μαρία, με μεγαλύτερη κακία άκόμα, άρχισε να με κρατάει κλεισμένο και να με βάθει να μελετώ διαρκώς, λέγοντάς μου ότι, μια και είχα καταστραφή ή ίδια εξ αιτίας μου, έννοιασε να έξιμηθί ή μέρφουσι που μου έδωσε από την καινούργια οικογένεια του Ζάν, τους κ. κ. Σουαγιέ.

Από την καινούργια οικογένεια του Ζάν; Έκανα έγώ ξεφριανμένος.

Βέβαια, δεν κατάλαβε λοιπόν, ότι ό Ζάν άρραβωνιάστηκε; Θάρθη έδω με τη μνηστή του και με τους γονείς της στο τέλος του μηνός... Πάρε το βιβλίο σου... Δεν θέλω να τους φανής γαϊδούρι.

Πήρα το βιβλίο μου κι' είδα ότι ή Μαρία έκλαιγε διαρκώς και το μαντήλι της.

Ο Ζάν ήθελε πραγματικά στο κτήμα στο τέλος του μηνός μαζί με την οικογένεια της μνηστής του. Ο κ. και ή κ. Σουαγιέ έφυγαν σε δυό μέρες, μά ή μνηστή του Ζάν, ή δίσ Βαλεντίνη, έμεινε μαζί μας.

Ήταν γοητευτικά όμορφή. Ή όμορφιά της κ' ή χαρά της μ' είχαν θαμτώσει.

Κοντά της γινόμιον πιο εύτυχισμένος άπ' ότι ήμιον κοντά στο Ζάν. Χάιδευε τόσο γλυκά τὰ μαλλιά μου και τὰ χέρια της ήσαν τόσο λευκά, ώστε νόμιμα πως ήταν νεράιδα. Ο Ζάν της είχε χαρίσει ένα όμορφο δαχτυλίδι με πολλές πέτρες, και με την πρόφαση ότι ήθελα να τό θαμώσω από κοντά, εφίρσα συχνά άφορητά να φιλιώ τὰ μακρυνά και όμορφα δαχτυλά της. Έκείνη γελοόσε κι' όρκιζόταν ότι δεν θ' άφινε ποτέ αυτό το δαχτυλίδι, γιατί άποτελούσε την έγγύηση της εδύχιας της ζωής της.

Ο Ζάν πάλι ήταν τρισευτυχισμένος.

Ένα πρωί, το πρωί της ήμέρας που ή Βαλεντίνη θα ξαναγύριζε κοντά στους γονείς της, καθός κατέβαινα τις σκάλες λυπημένος για να πάω να πώ το μάθημά μου στη Μαρία, είδα σ' ένα σκαλοπάτι το όμορφο δαχτυλίδι με τους άμεθώστους και με τὰ μαργαριτάρια, το δαχτυλίδι που ή Βαλεντίνη δεν θ' άφινε ποτέ της... Τό πήρα κι' έφερεξο στον κήπο όπου ήξερα πως θα εβρισκα το Ζάν και τη μνηστή

του. Τους είδα πράγματι, τρυφερά άγκαλισμένους να κάνουν τον περσιότο τους στο δρόμο που περνούσε πλάι στο βάλτο.

Μά συγχρότως είδα και την αδελφή μου Μαρία, που, κρυμμένη πίσω από μια χοντρή έλλά, παρακολούθησε με μίσος το άξιολάτρευτο εκείνο ζευγάρι.

Με είδε κ' εκείνη... και κατάλαβε ότι την έβλεπα, ότι έβλεπα τη μοχθηρή και ζηλότυπη ψυχή της...

Θέλησα να είν υποφύγο, μά εκείνη έτρεξε κοντά μου και μου φώναζε:

— Πού πές έτσι σαν τρελλός... Σέρφεις το μάθημά σου;...

— Ναί... ναί... Πάω το δαχτυλίδι στη Βαλεντίνη... Τό έλασε και θά είνε πολύ δυστυχισμένη, της άπάντησα.

Η Μαρία μουφράσε το δρόμο και μου είπε:

— Δός μου το δαχτυλίδι έμένα... Θά της τό πάω έγώ... Πήγαινε να διαβάσης μια φορά άκόμα το μάθημά σου.

— Όχι! της φώναξα με πείσμα. Έγώ το βρήκα κ' έγω θά της τό πάω!

Και της ζέφυγα... Μά ή αδελφή μου μ' έπιασε τη στιγμή που έφτανα στο βάλτο και μου στριφογύρισε το χέρι για να μου πάρη το δαχτυλίδι. Έγώ όμως το κρατούσα τόσο σφιχτά ώστε τὰ νύχια μου ειλαν χυθεί στις άσγκες μου... Τέλος ή Μαρία μ' έφριξε κάτω και, σφίγγοντας με λύσσα το χέρι μου, καθάρωσε να μου πάρη το θησαυρό μου... Λίγο έλλειψε να λιποθυμήσω άπ' τον πόνο, μά το πείσμα κ' ή ναμία μ' έκαναν να σηκαλώ γρήγορα και να δημήσω με τη σειρά μου έναντιόν της Μαρίας... Τη δάγκωνα, έχονα τὰ νύχια μου στο χρέας της, ήθελα το δαχτυλίδι της όμορφης νεράιδας μου.

Σε μια στιγμή, νόμισα πως θά της τό ξεανάπαυρα... Μά τότε ή αδελφή μου, δαιμονισμένη άπ' τη λύσσα της, άπλωσε το χέρι της και πέταξε μακριά μέσα στο βάλτο το δαχτυλίδι με τις άσγκες και γαλάζιες πέτρες...

Γελοόσε σπασμοδικά και με προκαλούσε φωνάζοντάς μου:

— Έ λοιπόν, πήγαινε να πάρης το δαχτυλίδι της Βαλεντίνης σου... Πήγαινε...

Έγώ βρισκόμιον κιόλας μετ' το νερό. Μά ποτέ δεν είχα κολυμπήσει σ' αυτό το μέρος... Τά χέρια παρελάν τις κινήσεις μου, με εύλιαν...

Η άπειρία με πλημμύριζε όλόκληρο...

Δεν μπορούσα να κινήθώ πειρά... Φώναζα... φώναζα σαν τρελλός...

Σε μια στιγμή, είδα περδεμένα τη Μαρία να όρμάη προς το μέρος μου... να πλισιάζει... μά σχεδόν άμέσως την έχασα άπ' τὰ μάτια μου...

Πινύομιον!... όλα έσβησαν πειρά γύρω μου... όλα χανότουσαν!...

Όταν άνοιξα πάλι τὰ μάτια μου, βρισκόμιον

στο μικρό μου κρεβάτι. Η Βαλεντίνη, λευκή και διάφανη μέσα σ' ένα μακρυνό μαύρο φόρεμα κρατούσε μετ' στο ('Η συνέχεια εις σελίδα 1939)

Πινύομιον!... όλα έσβησαν πειρά γύρω μου...

